

Administrationens egen Afgjørelse. Jeg troer imidlertid ikke, at jeg behøver, vidløftigt at imødegaae dette, da det forekommer mig, at den høitærede Indenrigsminister allerede har afvist denne Indsigelse; han har ikke deri fundet noget Indgreb; han har tværtimod udtalt, at dette ikke saaledes ligefrem kunde overlades til Administrationen, saalænge der var en almindelig Lovbestemmelse for, at samtlige Erklæringer skulle komme til Andragernes Vidende og Kundskab. Jeg troer ogsaa, at denne Grund er tilstrækkelig til at godtgjøre, at det, naar man overhovedet vil gaae ind paa denne Sag, er fornødent, at der er en nærmere Bestemmelse for den Fremgangsmaade, der skal følges; og saaledes har jeg troet, at der var opnaaet, hvad der kunde ønskes med Hensyn til Andragernes tilbørlige Sikkerhed, naar han fik Leilighed til, i en Replik og Duplik at udtale sig over Erklæringen. Den høitærede Indenrigsminister har ikke fra Embedsmændenes Side fundet Betænkelse ved Forslaget, da han alene dertil har bemærket, at det foregæede Skriverie her var af en underordnet Betydning, og han har saaledes tildeels givet mit Forslag sin Understøttelse. Med Hensyn til Embedsmændene finder jeg nu Forslaget at være særdeles ønskeligt; thi det forholder sig virkelig saaledes, som den ærede Indenrigsminister bemærkede, at der er en Stemning for, at Andrageren kunde faae Leilighed til at blive bekendt med de over hans Andragende afgivne Erklæringer, og det er, som sagt, ogsaa heelt naturligt. Jeg skal i al Korthed tillade mig at meddele, hvoreledes det i Almindelighed efter min Erfaring plejer at gaae til med slige Andragender. Det Almindelige er, at den, der saaledes vil søge en Begunstigelse, henvender sig til En eller Anden, der conciperer hans Andragende, og det fæller sjældent, at Concipisten giver de bedste Forhaabninger om, at Vedkommende nok vil opnaae, hvad han attraaer; det skeer dog imidlertid ofte, at Udsaldet ikke bliver efter Forventning, og for nu ikke at svække det tidligere Udsagn, maa der jo søges efter Grunde, hvorfor det Ansøgte ikke er blevet bevilget. Er Formen for Ansøget nu, saaledes som sædvanlig er Tilfældet, den, at efter de oplyste Omstændigheder kan det An-

søgte ikke bevilges; saa ligger det saa faare nær at spørge om, hvorfor da disse oplyste Omstændigheder ere komne, og Svaret bliver da naturligtvis: Fra den underordnede Communalbestyrelse eller Embedsmand, der har afgivet Erklæring. Man vil da søge efter Grunden til disse oplyste Omstændigheder, og man finder meget lettelig, hvad man søger, at det nemlig maa være personlige Hensyn, der have gjort sig gjældende, og at det kun er disse, der have bevirket, at Sagen ikke fik det Udsald, man havde haabet og ventet. Herved kastes der naturligvis en Mistanke over paa den Andrageren nærmest staaende Underøvrighed — en Mistanke, der efter min Overbeviisning og efter den Leilighed, jeg har haft til at blive bekendt med saare mange Andragender, er aldeles ubegrundet og ubesøjet. Ligesaafuldt som det nu netop under en friere Forsatning er fornødent, at der er en Sammenslutning hos Embedsstanden, saaledes at de høiere Autoriteter finde en Tilslutning hos deres Underordnede, ligesaafuldt bør, netop under en friere Forsatning, de underordnede Embedsmænd være saaledes stillede, at de kunne have og bevare deres Agtelse i den offentlige Mening. Der maa ikke gives nogen Leilighed til, at der saaledes atter og atter ad Bagvandsstelsens hemmelige Veie kan udstrøes en Mistillidens Sæd imod dem; og, da de høiere staaende Embedsmænd, fordi de ere mere fjærnede fra Andragerne, ikke ere udsatte for at kunne blive Gjenstand for en saadan Mistillid, saa troer jeg, de skulde omsorgen for deres Underordnede, at de gjøre det muligt, at det kommer til Vedkommendes Kundskab, hvorvidt denne Mistillid imod de Underordnede er forment eller ikke. Man har derimod indvendt, hvad ogsaa den ærede Indenrigsminister fremhævede, vel ikke som sin egen væsentligste Betænkelse, med derimod som den ærede Justitsministers Betænkelse, at derved vilde disse Erklæringer blive mindre paalidelige. Jeg vil i den Henseende udtale, at jeg ret meget vilde ønske, at vi ikke fik saadanne Grunde at høre, allermindst fra dem, der selv udgjøre en saa vigtig Deel af vor indre Styrelse. Vi vide, at Klagerne lyde høit nok; men vi skulle paa alle Maader søge at berøve dem deres Kraft og Be-